

Národní kvalifikační rámec terciárního vzdělávání

VETERINÁRNÍ LÉKAŘSTVÍ, VETERINÁRNÍ HYGIENA

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

SPOLUFINANCOVÁNO EVROPSKÝM SOCIÁLNÍM FONDEM A STÁTNÍM ROZPOČTEM ČESKÉ REPUBLIKY

Oblasti vzdělávání v Národním kvalifikačním rámci terciárního vzdělávání

Oblasti vzdělávání se rozumí ucelený a vzájemně související úsek terciárního vzdělávání, v jehož rámci vznikají a uskutečňují se studijní programy. Oblast vzdělávání přitom není pouhým souhrnem v současnosti uskutečňovaných studijních programů s určitým společným jádrem, ale spíše prostorem, který by měl umožnit flexibilní vývoj studijních programů v budoucnu (integrace a další přeměny existujících programů a vznik programů nových).

Oblast vzdělávání je vymezena především deskriptory popisujícími výstupy z učení, které standardizovanou formou vyjadřují cíle vzdělávání a rovněž odrážejí společný teoretický metodologický, případně také filozofický a hodnotový základ dané oblasti vzdělávání.

Obecný popis oblasti vzdělávání zahrnuje zejména:

- jednoduchý a výstižný název oblasti vzdělávání;
- stručný popis historie, povahy a tematického rozsahu oblasti vzdělávání;
- poslání oblasti vzdělávání (co je předmětem a cílem poznávání v dané oblasti);
- uvedení páteřních oborů, které jsou jako akademické disciplíny pro danou oblast vzdělávání charakteristické a určující;
- vymezení cílů vzdělávání v dané oblasti;
- rámcový profil absolventů v dané oblasti vzdělávání s uvedením charakteristických profesí, zejména pak profesí regulovaných, které jsou relevantní;
- vztahy k ostatním oblastem vzdělávání (vč. mezních oborů).

Deskriptory oblastí vzdělávání převádějí volněji formulované popisy oblastí vzdělávání do kategorie očekávaných výstupů z učení – znalostí, dovedností a dalších způsobilostí (kompetencí) absolventů, a to v souladu s národními deskriptory kvalifikačního rámce. Zaměřují se přitom na:

- **odborné znalosti** (konkretizace faktických i teoretických znalostí a stupně porozumění typického absolventa páteřního oboru),
- **odborné dovednosti** (konkretizace výzkumných, uměleckých nebo jiných praktických postupů uplatňujících odborné znalosti dané úrovně).

Pokud jde o obecné způsobilosti, tato kategorie vyjadřuje především kontext, v němž se od absolventa očekává, že bude odborné znalosti a odborné dovednosti uplatňovat, a míru samostatnosti a odpovědnosti, s jakou tak bude činit. Obecné způsobilosti jsou obecně popsány národními deskriptory jako společné napříč všemi oblastmi vzdělávání, a deskriptory oblastí vzdělávání proto tento typ výstupů z učení v zásadě nespecifikují.

Závaznost oblastí vzdělávání

Je přirozené, že existující oblasti vzdělávání zahrnují širokou a proměnlivou škálu oborů s různou mírou akademického nebo naopak profesního zaměření, z nichž některé se nacházejí na pomezí dalších oblastí vzdělávání. Účelem formulace deskriptorů oblastí vzdělávání proto zjevně nemůže být stanovení minimálního standardu platného pro všechny obory v dané oblasti vzdělávání, ani stanovení akademicky optimálního profilu absolventa. **Deskriptory oblastí vzdělávání se budou vztahovat k typickému absolventu páteřního oboru oblasti vzdělávání a budou vyvážené brát v úvahu akademický i profesní účel vzdělávání.** V tom se liší od národních deskriptorů, které představují minimální standard, tedy charakterizují odborné znalosti, odborné dovednosti a obecné způsobilosti, které musí absolvent prokazovat při absolvování daného stupně vzdělání.

VETERINÁRNÍ LÉKAŘSTVÍ, VETERINÁRNÍ HYGIENA

STRUČNÝ POPIS HISTORIE, POVAHY A TEMATICKÉHO ROZSAHU

V Evropě je kolébkou vzdělávání v oblasti veterinárního lékařství a veterinární hygieny (dříve nazývané zvěrolékařství) Francie. Za první zvěrolékařskou školu se považuje škola založená v Lyonu roku 1762. Toto datum je považováno za mezník oddělující vývoj poznatků ve veterinární medicíně na neuniverzitních základech a vývoj veterinární medicíny založený na tradování univerzitního systému výuky a vědy. Tato první zvěrolékařská škola byla zaměřena zejména na onemocnění koní, protože koně byli využíváni v armádě a jejich zdravotní stav, a kondice byly tedy otázkou státního zájmu. Po vzoru lyonské zvěrolékařské školy byla ve Francii v roce 1765 založena nedaleko Paříže v Charentonu druhá zvěrolékařská škola v Evropě.

V roce 1767 byl ve Vídni založen ústav pro vojenské podkováře, který měl velký význam pro pozdější založení zvěrolékařské školy a datuje tak založení veterinárního učení významného také pro české země. V 18., 19. a na počátku 20. století vznikaly další zvěrolékařské školy. Do roku 1918 tak na území západní, střední a jihovýchodní Evropy bylo celkem 37 zvěrolékařských škol.

V roce 1918 byla založena na území tehdejší Československé republiky Vysoká škola zvěrolékařská v Brně. Vysoká škola zvěrolékařská v Brně byla zřízena zákonem č. 76/1918 Sb. z. a n. ze dne 12. 12. 1918, o zřízení československé státní „Vysoké škole zvěrolékařské v Brně“ a stala se první vysokou školou zřízenou samostatnou Československou republikou.

Univerzitní veterinární vzdělání na Vysoké škole zvěrolékařské v Brně se od svého založení rozvíjelo v tradičním pojetí evropského veterinárního vzdělávání se zaměřením zejména na hospodářská zvířata. To bylo dáno tehdejšími podmínkami využívání zvířat k hospodářským účelům a potřebou péče o jejich zdraví, potřebou předcházení onemocnění a nálezů u hospodářských zvířat, potřebou léčby hospodářských zvířat, a zdolávání nákaz u hospodářských zvířat. Již tehdy však na poměrně vysoké úrovni byla také veterinární kontrola při porážení zvířat, kontrola zdravotní nezávadnosti masa, mléka a dalších surovin, a také potravin živočišného původu. V univerzitní veterinární výuce vedle tradičního klinického zaměření výuky byla tehdy silně zvýrazňována také výuka v oblasti zdravotní nezávadnosti potravin.

Dlouhodobé posilování univerzitní veterinární výuky jak v oblasti klinické, a to zejména hospodářských zvířat, tak také v oblasti zdravotní nezávadnosti surovin i potravin živočišného původu, vedly v roce 1975 ke vzniku dvou samostatných veterinárních studijních programů na Vysoké škole veterinární v Brně, a to studijního programu Všeobecného veterinárního lékařství a studijního programu Veterinární hygiena. Studijní program Všeobecné veterinární lékařství byl zaměřen na tradiční klinickou veterinární medicínu s předpokladem uplatnění absolventů zejména v klinické veterinární praxi, a to zejména u hospodářských zvířat. Studijní program Hygiena potravin byl zaměřen na veterinární medicínu v oblasti zdravotní nezávadnosti surovin a potravin živočišného původu s předpokladem uplatnění absolventů zejména v orgánech kontroly a dozoru nad surovinami a potravinami živočišného původu.

Po roce 1990 došlo na území České republiky k rychlému a výraznému rozvoji chovu zájmových zvířat, zejména psů, koček, koní a exotických zvířat, vytvořily se tak značné

možnosti uplatnění absolventů ve veterinární praxi zaměřené na tato zájmová zvířata. Studijní program Veterinární lékařství zaměřený na klinickou veterinární medicínu proto výrazně posílil výuku veterinární medicíny zaměřené na zájmová zvířata.

Také v oblasti zdravotní nezávadnosti surovin a potravin živočišného původu došlo po roce 1990 na území České republiky k významným změnám. Rychle a výrazně se rozvíjelo podnikání v oblasti výroby, zpracování, přepravy, skladování, distribuce a prodeje potravin, které bylo provázáno potřebou veterinární kontroly a dozoru nad zdravotní nezávadností surovin a potravin živočišného původu. Vytvořily se tak další značné možnosti uplatnění absolventů při veterinární kontrole a dozoru nad surovinami a potravinami živočišného původu, chovy zvířat, krmivy a odpady živočišného původu. Studijní program Veterinární hygiena zaměřený na veterinární medicínu v oblasti zdravotní nezávadnosti surovin a potravin živočišného původu tak dále výrazně posílil výuku zaměřenou na kontrolu a dozor nad surovinami a potravinami živočišného původu, a dále na kontrolu a dozor nad chovy hospodářských zvířat, krmivy a odpady živočišného původu.

Podpisem Závěrečného aktu dne 4. října 1993 byla v Lucemburku přijata Evropská dohoda zakládající přidružení mezi Českou republikou na jedné straně a Evropskými společenstvími a jejich státy na straně druhé. Dohoda vytvořila prostor pro vyjednávání podmínek pro vstup do Evropské unie. Veterinární vzdělávání na Veterinární a farmaceutické univerzitě Brno v zájmu harmonizace svých veterinárních studijních programů se standardem veterinárního vzdělávání pro evropské vysoké veterinární školy vstoupilo studijním programem Veterinární lékařství v roce 1993 a studijním programem Veterinární hygiena a ekologie v roce 1996 do existující Evropské asociace zařízení pro veterinární vzdělávání (EAEVE). Členství obou studijních oborů v EAEVE vytvořilo podmínky pro porovnání evropského standardu pro veterinární vzdělávání s oběma veterinárními studijními programy na Veterinární a farmaceutické univerzitě Brno, vytvořilo podmínky pro vstup do systému mezinárodních evaluací organizovaných EAEVE, aktivní sledování evropských trendů ve vývoji veterinárního vzdělávání na jednotlivých veterinárních vysokých školách v Evropě i na úrovni Evropské unie jako celku, a dále pozitivní účast veterinárních studijních programů VFU Brno na rozvoji veterinárního vzdělávání v Evropě.

V roce 2001 na vznikl evropský prestižní Seznam evaluovaných a schválených institucí poskytujících univerzitní veterinární vzdělávání (List of Evaluated and Approved Institutions by EAEVE), na kterém byl na základě úspěšné evaluace uveden nejprve studijní obor veterinární lékařství a později rovněž programy veterinární hygiena a ekologie VFU Brno.

Součástí přístupového procesu týkajícího se přípravy České republiky na vstup do Evropské unie bylo také prověření připravenosti vzdělávání a způsobilosti k výkonu specificky regulovaného povolání, v tomto případě veterinárního lékařství, a vzájemného uznávání kvalifikací od okamžiku vstupu České republiky do Evropské unie. Toto prověření ve státech přistupujícím do Evropské unie prováděl zvláštní expertní tým Evropské unie sestavený a působící podle pokynů Komise Evropské unie. Na základě mezinárodní evaluace zůstaly studijní program veterinárního lékařství a studijní program veterinární hygieny a ekologie zařazeny na evropském prestižním Seznamu evaluovaných a schválených institucí poskytujících univerzitní veterinární vzdělávání.

Evropská směrnice č. 78/1027/EEC, která upravovala minimální požadavky na rozsah a obsah vysokoškolského veterinárního studia pro členské země Evropského společenství působila až do 20. října 2007 a proto měla výrazný vliv na evropskou a českou právní úpravu týkající se rozsahu a obsahu veterinárního vzdělávání. Požadavky na obsah veterinárního vzdělávání, obsažené ve směrnici č. 1027/78/EEC, byly zakotveny do obecně závazného právního

předpisu České republiky, a v novele zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), a to v zákoně č. 131/2003 Sb., kterým se mění zákon č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Zákon č. 131/2003 Sb. nabyl účinnosti 1. července 2003. Zákonem č. 131/2003 Sb., se tak do českého právního řádu dostal obsah veterinárního vzdělávání vymezený konkrétně skupinami předmětů i jednotlivými předměty výuky, a dále povinný rámec získávaného veterinárního vzdělávání vymezený oblastmi znalostí nezbytných k získání veterinárního vzdělání, tzn. ve veterinárním lékařství nebo hygieně.

Od 20. října 2007 nově stanovila rozsah a obsah veterinárního vzdělávání v Evropě směrnice č. 2005/36/EC, o uznávání odborných kvalifikací. V oblasti týkající se požadavků na rozsah a obsah vysokoškolského veterinárního studia směrnice stanovila, že celková doba odborné přípravy v oboru veterinárního lékařství zahrnuje nejméně pět let řádné denní teoretické a praktické výuky na vysoké škole v předmětech vyjmenovaných v příloze této směrnice. Směrnicí je vymezen požadavek, aby požadované znalosti a zkušenosti byly získávány způsobem, který přiměřeně umožní veterinárním lékařům výkon všech jejich různých činností. Směrnice č. 2005/36/EC, pak následně podle své přílohy uznala jako doklad o kvalifikaci veterinárního lékaře dosažené v České republice Diplom o ukončení studia ve studijním programu veterinární lékařství (doktor veterinární medicíny, MVDr.) a Diplom o ukončení studia ve studijním programu veterinární hygiena a ekologie (doktor veterinární medicíny, MVDr.). Směrnice uložila členským státům Evropské unie uvést k 20. říjnu 2007 do souladu národní právní a správní předpisy s touto směrnicí. Tento soulad je uskutečněn novelou zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění pozdějších předpisů.

Vedle studijního programu veterinární lékařství a studijního programu veterinární hygiena a ekologie v oboru veterinární hygiena a ekologie vznikl v rámci studijního programu veterinární hygiena a ekologie v roce 2001 další obor, a to bezpečnost a kvalita potravin. Tento studijní program úzce souvisí s ochranou veřejného zdraví ve smyslu zejména kontroly a dozoru nad potravinami z pohledu zdravotní nezávadnosti a hygienických a kvalitativních parametrů.

POVAHA OBLASTI VZDĚLÁVÁNÍ

Vzdělávání v oblasti veterinárního lékařství, veterinární hygieny a potravinářství je svou povahou vzděláváním zaměřeným na veterinární lékařství a veterinární hygienu vzděláváním medicínským a v zaměření na potravinářství s medicínským vzděláváním úzce související. Jeho podstatou je zdraví zvířat (udržování zdraví, předcházení nemocem a léčba nemocí zvířat), dále veterinární ochrana veřejného zdraví (udržování zdraví a předcházení nemocem lidí pocházejících z potravin) a bezpečnost a kvalita potravin (výroba, zpracování, skladování, distribuce, kontrola a dozor nad potravinami z pohledu zdravotní nezávadnosti a hygienických a kvalitativních parametrů).

TEMATICKÝ ROZSAH OBLASTI VZDĚLÁVÁNÍ

Tematickým rozsahem v oblasti veterinárního lékařství a veterinární hygieny je v části veterinárního lékařství zdraví zvířat, vyjádřené rozsahem od znalostí v základních vědách využitelných pro veterinární lékařství, přes znalosti o chovu zvířat, preklinických znalostí, po veterinární klinické znalosti (znalosti o neinfekčních i infekčních nemocech zvířat, zejména

z pohledu jejich diagnostiky, terapie a prevence), s dopadem do zdravotní nezávadnosti surovin a z nich vycházejících potravin živočišného původu a na znalosti právní úpravy prostředí veterinárního lékařství, a to s důrazem (diferenciací) na klinické obory zejména choroby psů a koček, choroby ptáků, plazů a exotických zvířat, choroby koní, choroby přežvýkavců a choroby prasat.

Tematický rozsah v části veterinární hygieny je vyjádřen rozsahem od znalostí v základních vědách využitelných pro veterinární hygienu, znalostí o chovu zejména hospodářských zvířat, preklinických znalostí, po veterinární klinické znalosti týkající se zejména hospodářských zvířat, a znalosti v oblasti výroby, zpracování, skladování, distribuce, kontroly a dozoru z pohledu zdravotní nezávadnosti surovin a z nich vycházejících potravin živočišného původu a na znalosti právní úpravy prostředí veterinární hygieny, a to s důrazem (diferenciací) na hygienické obory zejména hygienu a technologii masa a masných výrobků, hygienu a technologii mléka a mléčných výrobků, hygienu a technologii mrazírenských rybích výrobků, hygienu a technologii polotovarů, vajec a medu a veterinární ochranu veřejného zdraví a onemocnění z potravin.

POSLÁNÍ OBLASTI VZDĚLÁVÁNÍ

Posláním vzdělávání v oblasti veterinárního lékařství a hygieny je ochrana zdraví a léčba nemocí zvířat jako individuí, a ochrana zdraví stád a hejn zvířat a zdolávání hromadných onemocnění a nákaz a z tohoto pohledu také ochrana zdraví člověka před nemocemi přenosnými ze zvířat na lidi, dále ochrana zdraví lidí před nemocemi z potravin živočišného původu a to na principu zajišťování zdraví v chovech hospodářských zvířat a dozoru v průběhu výroby, zpracování, skladování, distribuce a kontroly potravin živočišného původu, a dále zajišťování produkční, technologické, ekologické, i analytické bezpečnosti a kvality potravin v průběhu jejich výroby, zpracování, skladování, distribuce a prodeje v rámci dozoru a kontroly nad potravinami rostlinného i živočišného původu.

PÁTEŘNÍ OBORY V OBLASTI VZDĚLÁVÁNÍ (CHARAKTERISTICKÉ PRO DANOU OBLAST VZDĚLÁVÁNÍ)

Páteřními obory v oblasti veterinárního lékařství a hygieny jsou

- **veterinární lékařství** - výživa zvířat, chov zvířat, zoohygienu, welfare a ochrana zvířat, anatomie, histologie, fyziologie, biochemie, farmakologie, toxikologie, patologie, mikrobiologie, imunologie, genetika, parazitologie, zobrazovací diagnostika, chirurgie, ortopedie, porodnictví, choroby psů a koček, choroby drůbeže, ptáků, plazů a exotických zvířat, choroby koní, choroby přežvýkavců a choroby prasat, hygiena a technologie potravin, infekční choroby a epizootologie, veterinární legislativa,
- **veterinární hygiena** – prohlídka jatečných zvířat, hygiena a technologie masa a masných výrobků, hygiena a technologie mléka a mléčných výrobků, hygiena a technologie mrazírenských a rybích výrobků, hygiena a technologii polotovarů, vajec a medu, veterinární ochrana veřejného zdraví, veterinární legislativa, výživa zvířat, chov zvířat, zoohygienu, welfare a ochrana zvířat, anatomie, histologie, fyziologie, biochemie, farmakologie, toxikologie, patologie, mikrobiologie, imunologie, genetika, parazitologie, zobrazovací diagnostika, chirurgie, ortopedie, porodnictví, choroby

prežvýkavců, choroby prasat, choroby drůbeže, ptáků, plazů a exotických zvířat, choroby koní, choroby psů a koček, infekční choroby a epizootologie.

CÍLE V OBLASTI VZDĚLÁVÁNÍ

Cílem vzdělávání v oblasti veterinárního lékařství a hygieny v části veterinárního lékařství je poskytnout teoretické znalosti, praktické zkušenosti a dovednosti tak, aby absolvent byl kvalifikovaným veterinárním lékařem ve všech oblastech veterinární medicíny splňujícím evropské požadavky veterinárního vzdělávání a požadavky na regulované povolání v oblasti veterinární lékařství (podle směrnice 36/2005/EC) s prohloubeným vzděláváním (diferenciací) do oblasti klinické veterinární medicíny se schopností nastoupit jako praktický veterinární lékař do soukromé veterinární praxe anebo do státní veterinární správy bezprostředně po absolvování studia.

Cílem vzdělávání v části veterinární hygieny je poskytnout teoretické znalosti, praktické zkušenosti a dovednosti tak, aby absolvent byl kvalifikovaným veterinárním lékařem ve všech oblastech veterinární medicíny splňujícím evropské požadavky veterinárního vzdělávání a požadavky na regulované povolání v oblasti veterinární lékařství (podle směrnice 36/2005/EC) s prohloubeným vzděláváním (diferenciací) do oblasti veterinární hygieny se schopností nastoupit do státní veterinární správy do dozoru nad chovy zvířat a nad bezpečností potravin a dále jako praktický veterinární lékař do soukromé veterinární praxe, a to bezprostředně po absolvování studia.

RÁMCOVÝ PROFIL ABSOLVENTŮ V OBLASTI VZDĚLÁVÁNÍ

Rámcový profil absolventa v oblasti veterinárního lékařství a hygieny v části veterinárního lékařství vychází ze studijního programu veterinární lékařství, který obsahuje všechny nezbytné předměty veterinárního studijního programu v rozsahu tak, že absolventi studijního programu jsou kompetentní vykonávat povolání veterinárního lékaře ve všech oblastech veterinární medicíny. Současně však zahrnuje pregraduální diferenciaci do oblasti klinické veterinární medicíny, tj. obsahuje prohloubenou výuku klinických předmětů, s možností volby ještě dalšího užšího klinického zaměření vzdělávání se zaměřením na některé druhy zvířat. Absolventi tohoto studijního programu proto získávají uplatnění zejména jako kliničtí veterinární lékaři se zaměřením na diagnostiku, terapii a prevenci chorob zvířat.

Rámcový profil absolventa v části veterinární hygieny vychází ze studijního programu Veterinární hygiena a ekologie, který obsahuje všechny nezbytné předměty veterinárního studijního programu v rozsahu tak, že absolventi studijního programu jsou kompetentní vykonávat povolání veterinárního lékaře ve všech oblastech veterinární medicíny. Zahrnuje však současně pregraduální diferenciaci do oblasti bezpečnosti potravin, tj. obsahuje prohloubenou výuku se zaměřením na veterinární kontrolu a dozor nad surovinami a potravinami živočišného původu s možností volby prohloubené výuky v některých oblastech technologie a hygieny potravin živočišného původu. Absolventi tohoto studijního programu proto získávají uplatnění zejména v dozoru a kontrole bezpečnosti a jakosti potravin u orgánů státní veterinární správy, dalších orgánech dozoru a kontroly potravin a v soukromé sféře zaměřené pro produkci, distribuci a prodej surovin a potravin.

Národní kvalifikační rámec terciárního vzdělávání

	Magisterský studijní program	Doktorský studijní program
	Absolventi studijního programu	
Odborné znalosti	<ul style="list-style-type: none"> • disponují znalostmi o struktuře a biologických procesech nitrobuňkových, buněčných, tkáňových, orgánových, a u jedinců, skupin i v celých populacích zvířat. Na této úrovni disponuje znalostmi z biofyziky, chemie, biologie a biostatistiky, dále anatomie a histologie, biochemie a fyziologie, • mají znalosti zemědělské produkce, krmiv a výživy zvířat, chovu a chovných standardů zvířat, chovatelských opatření a zákroků na zvířatech, hygieny chovu zvířat, • mají znalosti chování zvířat, požadavků na zacházení s nimi a podmínek jejich ochrany proti týrání, • mají znalosti potřebné k odlišení zdraví a nemoci zvířat, k popisu a vysvětlení fyziologických i patologických procesů u zvířat a k popisu a vysvětlení příčin, průběhu a prognózy onemocnění u zvířat, • mají znalosti původců onemocnění zvířat. Ovládá patologii, patofyziologii, parazitologii, mikrobiologii, imunologii, genetiku, toxikologii a postupy vyšetřování vzorků od zvířat a z prostředí, v němž jsou chována nebo žijí, • mají znalosti diagnostických nástrojů, přístrojů a zařízení, nutných pro zacházení s nimi a posouzení výsledků získaných na základě jejich použití. Ovládají diagnostické postupy, diferenciální diagnostiku nemoci zvířat a mají znalosti o projevech nemocí, k rozpoznání a určení nemoci zvířat, • mají znalosti léčivých látek a léčivých přípravků, jejich účinků, výroby i zacházení s nimi; • ovládají postupy předepisování léčiv, léčivých přípravků a prostředků a znají postupy jejich aplikace; • mají znalosti anestézie lokální, částečné a celkové, a znají postupy chirurgických, porodnických, gynekologických a andrologických operací. • mají znalosti léčby nemocí zvířat, znají léčebné postupy a postupy k předcházení onemocnění u koní, skotu, ovcí, koz a dalších přežvýkavců, prasat, králíků, drůbeže a ostatních ptáků, zvěře a volně žijících zvířat, ryb a včel, psů a koček, malých savců, plazů, obojživelníků a dalších i exotických zvířat; rovněž mají znalosti nálezů zvířat a opatření nutných k zamezení jejich šíření a k jejich zvládnutí; • mají znalosti porážení zvířat a ovládají postupy prohlídky jatečných zvířat a odběru vzorků z těchto zvířat; mají znalosti technologie a hygieny jatek a dalších provozů zacházejících s živočišnými produkty; mají znalosti masa, mléka, vajec, medu a dalších živočišných produktů, jejich výroby, zpracování, skladování, přepravy a prodeje; ovládají postupy odběru vzorků živočišných produktů i z chovatelských, jatečných a dalších potravinářských provozů, znají postupy jejich laboratorního i dalšího vyšetřování a mají znalosti k posouzení výsledků vyšetření; mají znalosti potřebné k posouzení způsobilosti provozů a k rozhodnutí o požitelnosti živočišných produktů a potravin živočišného původu, • mají znalosti hygieny provozů a postupů dezinfekce, dezinsekce, deratizace a dezodorizace a ovládají postupy asanace; mají znalosti kadaverů a odpadů živočišného původu, postupů jejich odstraňování a dalšího zacházení s nimi, • znají ekonomiku veterinární činnosti, management a marketing ve veterinární profesi, • znají právní předpisy z oblasti veterinární péče, ochrany zvířat, chovu zvířat, potravin, krmiv, léčiv, odpadů a souvisejících oblastí • znají postupy administrativy a správního rozhodování, mají znalosti o postupech auditů, kontrol a dozorových činností v oblasti působnosti orgánů veterinární péče; mají znalosti potřebné pro rozhodování na úrovni správního orgánu, a k ukládání závazných pokynů, nápravných a dalších opatření a postihů. • znají etiku ve veterinární profesi, mají znalosti postupů a 	<ul style="list-style-type: none"> • mají hluboké a systematické znalosti v chovu zvířat zahrnujících zejména výživu zvířat, chov zvířat, zoohygienu, chování a ochranu zvířat, dále v preklinických oborech zahrnujících zejména anatomii, histologii a embryologii, biochemii, fyziologii, patomorfologii a patofyziologii, parazitologii, mikrobiologii, imunologii, genetiku, farmakologii a toxikologii, • mají hluboké a systematické znalosti v klinických oborech zahrnujících zejména zobrazovací diagnostiku, chirurgii, ortopedii a reprodukci zvířat a v oborech týkajících se diagnostiky, terapie a prevence chorob zvířat, • mají hluboké a systematické znalosti problematiky zdravotní nezávadnosti surovin a potravin živočišného původu, • mají hluboké a systematické znalosti veterinární legislativy, • prokazují hluboké a systematické znalosti a porozumění v oblasti chovu zvířat a v oblasti preklinických oborů, a to na mezinárodní úrovni, • prokazují v zaměření na klinické veterinární lékařství hluboké a systematické znalosti a porozumění v oblasti chirurgie, ortopedie a zobrazovacích metodách, v reprodukci zvířat, v oblasti chorob koní, chorob přežvýkavců, chorob prasat, chorob drůbeže, chorob psů a koček, chorob ptáků, plazů a drobných savců, a v infekčních chorobách a epizootologii, a to na mezinárodní úrovni, • prokazují v zaměření na veterinární hygienu potravin systematické znalosti a porozumění v oblasti hygieny a technologie potravin, v oblasti veterinární ekologie a chorob volně žijících zvířat, a to na mezinárodní úrovni, • prokazují v zaměření na profesi systematické znalosti a porozumění v oblasti veřejného veterinárního lékařství a forensní veterinární medicíny, a to na mezinárodní úrovni, • prokazují porozumění systému věd a výzkumným problémům na pomezí oborů lékařství, potravinářství, zemědělství, farmacie, přírodní vědy (o živé přírodě), ekologie, ekonomika, management, marketing a právo.

	<p>rozhodování forensní veterinární medicíny,</p> <ul style="list-style-type: none">• znají další teorie, koncepty a metody v chovu zvířat a v oborech preklinických,• znají v zaměření na klinické veterinární lékařství další teorie, koncepty, vysoce specializované poznatky a náročné postupy zaměřené na diagnostiku, terapii a prevenci chorob psů a koček, chorob ptáků, plazů a malých savců, chorob koní, chorob přežvýkavců a prasat a dalších i exotických zvířat a zná možnosti, podmínky a omezení daná právními předpisy v klinickém veterinárním lékařství,• znají v zaměření na veterinární hygienu potravin další vysoce specializované poznatky a vykazují porozumění nejnovějším teoriím, konceptům a postupům zaměřeným na hygienu a technologii masa a masných výrobků, hygienu a technologii mléka a mléčných výrobků, hygienu a technologii mražirenských a rybích výrobků, hygienu a technologii polotovarů, vajec a medu, mají další prohloubené znalosti o nemocích z potravin a znají možnosti, podmínky a omezení daná právními předpisy ve veterinární hygieně potravin,• mají rozsáhlé znalosti a porozumění teoriím a ovládají metody z oblasti veterinární ochrany veřejného zdraví a forensní veterinární medicíny,• rozumí pro veterinární lékařství a hygienu v souvisejících oborech – v lékařství, potravinářství, zemědělství, farmacie, přírodní vědy (o živé přírodě), ekologie, ekonomika, management, marketing a právo - možnostem, podmínkám a omezením využití poznatků a postupů pro výkon všech různých veterinárních činností v celé oblasti veterinární medicíny.	
--	---	--

	Magisterský studijní program	Doktorský studijní program
	Absolventi studijního programu	
Odborné dovednosti	<ul style="list-style-type: none"> • umí posoudit biologické procesy probíhající u individuálních zvířat na úrovni orgánové, tkáňové, buněčné i vnitrobuněčné a rovněž v prostředí, v němž zvířata žijí, tedy v jejich populacích a skupinách, • umí posoudit kondici, výživu, chov a zoohygienu zvířat, a stanovit, zda odpovídá požadavkům zvířat nebo zda vykazuje nedostatky, případně zda způsobuje nemoci zvířat, a umí stanovit opatření k nápravě neodpovídajícího stavu a léčbě chorob z výživy, chovu nebo zoohygieny zvířat, • umí technologii výroby, skladování, přepravy, distribuce a prodeje krmiv, krmných doplňků a dalších složek výživy zvířat a umí posoudit jejich hygienu a zdravotní nezávadnost, • umí postupy registrace krmiv, krmných doplňků a dalších složek výživy zvířat, • umí posoudit chovy zvířat z hlediska chovatelského a zoohygienického, • umí provádět chovatelské zákroky na zvířatech (označování zvířat, synchronizace říje, inseminace, emryotransfery, porody, kastrace aj.), • umí posoudit chování zvířat, pohodu zvířat a dodržování požadavků na ochranu zvířat a v případě zjištěných nedostatků umí léčit poruchy chování zvířat, a stanovit opatření k zajištění pohody zvířat a k ochraně zvířat proti týrání, • umí využít odborné znalosti preklinických oborů k posouzení zdraví a onemocnění zvířat, k vysvětlení fyziologických i patologických procesů v jejich organismu, a k určení a vysvětlení příčin, průběhu a prognózy onemocnění zvířat, • umí odebrat vzorky k vyšetření od zdravých, nemocných i uhynulých zvířat a provést patomorfologické, patofyziologické, parazitologické, mikrobiologické, imunologické, genetické, biochemické, toxikologické šetření a další vyšetření a na jeho základě stanovit příčinu onemocnění zvířete; umí rovněž provést pitvu zvířete, odebrat vzorky k vyšetření a na základě pitvy a vyšetření vzorků stanovit příčinu jeho úhynu, • umí s využitím diagnostických postupů a diagnostických nástrojů, přístrojů a zařízení, včetně přístrojů zobrazovací techniky, stanovit diagnózu zvířete, • umí stanovit léčebný postup pro příslušné onemocnění, určit léčivou látku, její formu a způsob aplikace s ohledem na všechny související procesy v organismu zvířete, interakce látek a rezistence léčiv; umí aplikovat příslušné léčivo nebo léčivý přípravek. • umí technologii výroby, zpracování, skladování, distribuce, výdeje a prodeje veterinárních léčiv a léčivých přípravků a prostředků, a umí je posoudit z hlediska jejich způsobilosti. • umí postupy registrace veterinárních léčiv a léčivých přípravků a prostředků, • umí předepisovat léčiva, léčivé přípravky a léčivé prostředky, • umí provádět anestezii lokální, částečnou i celkovou u zvířat. Umí provádět vybrané úkony, operace a terapeutické postupy ortopedické, chirurgické, porodnické, gynekologické a andrologické. Umí terapii a prevenci onemocnění koní, skotu, ovcí, koz a dalších přežvýkavců, prasat, králíků, drůbeže a ostatních ptáků, zvěře a volně žijících zvířat, ryb a včel, psů a koček, malých savců, plazů, obojživelníků a dalších i exotických zvířat. Umí rozpoznat nákazy zvířat, šetřit jejich příčiny, stanovit opatření k zamezení jejich šíření a určit opatření k jejich zdočování. Umí v případě nezbytnosti utratit zvíře nebo zvířata. 	<ul style="list-style-type: none"> • umí používat pokročilé výzkumné postupy způsobem umožňujícím rozšiřování poznání původním výzkumem v oborech chovu zvířat, preklinických oborů, klinických oborů, hygienických oborů a oborů veřejného veterinárního lékařství a forenzní veterinární medicíny, • umí rozvíjet a vyhodnocovat teorie, koncepty a metody v oborech chovu zvířat, preklinických oborů, klinických oborů, hygienických oborů a oborů veřejného veterinárního lékařství a forenzní veterinární medicíny včetně jejich zařazení do širších souvislostí a oblastí.

	<ul style="list-style-type: none"> • umí posoudit chovy zvířat z hlediska produkce masa, mléka, vajec, medu a dalších živočišných produktů. Umí posoudit přepravní prostředky pro zvířata a přepravu zvířat. Umí posoudit jatečné provozy. Umí provést porážku zvířat a provést prohlídku jatečných zvířat a odebrat vzorky masa, orgánů a tkání k vyšetření zvířat a jejich produktů. Umí posoudit provozy určené k produkci mléka, vajec, medu a dalších živočišných produktů. Umí posoudit hygienu a technologii výroby, zpracování, skladování, přepravy a prodeje živočišných produktů a potravin živočišného původu a odebrat vzorky k posouzení těchto provozů a umí posoudit způsobilost potravinářských provozů. Umí provést laboratorní a další vyšetření vzorků. Umí rozhodnout o požitelnosti produktů a potravin živočišného původu. • umí postupy dezinfekce, dezinsektace, deratizace, dezodorizace a další asanace. Umí provádět činnosti související s kadavery a odpady živočišného původu, jejich odstraňováním, zpracováním, skladováním, přepravou, distribucí a prodejem výrobků z nich, posoudit tyto provozy a rozhodnout o jejich způsobilosti. • umí aplikovat ekonomické postupy a principy managementu a marketingu. Umí používat právní předpisy z oblasti veterinární péče, ochrany zvířat, chovu zvířat, potravin, krmiv, léčiv, odpadů a souvisejících oblastí. Umí administrativní a správní postupy a úkony v oblasti veterinární péče. Umí provádět audity, kontroly a dozor v oblasti působnosti orgánů veterinární péče, rozhodovat na úrovni správního orgánu, ukládat závazné pokyny, nápravná a další opatření a postihy, • umí uplatňovat etické principy veterinární profese, • umí forenzní veterinární postupy, posuzování a rozhodování, • umí řešit komplexní problémy z oblasti chovu zvířat a z oblasti preklinických oborů, • umí v zaměření na klinické veterinární lékařství řešit komplexní problémy zdraví a nemoci zvířat a provádět náročné specializované úkony a postupy zaměřené na diagnostiku, terapii a prevenci chorob psů a koček, chorob ptáků, plazů a malých savců, chorob koní, chorob přežvýkavců a prasat a dalších i exotických zvířat a aplikovat právními předpisy v klinickém veterinárním lékařství, • umí v zaměření na veterinární hygienu potravin řešit komplexní problémy zdravotní nezávadnosti a hygieny potravin a provádět náročné specializované úkony a postupy zaměřené na hygienu a technologii masa a masných výrobků, hygienu a technologii mléka a mléčných výrobků, hygienu a technologii mražirenských a rybích výrobků, hygienu a technologii polotovarů, vajec a medu, na nemoci z potravin a z oblasti veterinární ochrany veřejného zdraví a aplikovat právními předpisy ve veterinární hygieně potravin, • umí řešit komplexní problémy v oblasti veřejného veterinárního lékařství a forenzní veterinární medicíny, • umí používat výzkumné postupy ve veterinárním lékařství a hygieně k získávání nových původních informací a poznatků. 	
--	--	--

VZTAHY K OSTATNÍM OBLASTEM VZDĚLÁVÁNÍ (VČETNĚ MEZNÍCH OBORŮ)

Oblast veterinárního lékařství a hygieny je blízká následujícím oblastem vzdělávání:

- fyzika,
- chemie,
- lékařství,
- potravinářství,
- zemědělství,
- farmacie,
- biologie a ekologie,
- ekonomické vědy,
- právo.

Mezními obory jsou zejména obory, ve kterých se protíná oblast veterinárního lékařství a hygieny s jinými oblastmi vzdělávání:

- lékařství - anatomie, histologie, fyziologie, biochemie, farmakologie, toxikologie, patologie, mikrobiologie, imunologie, genetika, parazitologie, zobrazovací diagnostika, chirurgie, ortopedie, porodnictví, interní choroby, infekční choroby, epidemiologie, soudní lékařství, ochrana veřejného zdraví,
- potravinářství – chemie potravin, mikrobiologie potravin, senzorická analýza potravin, hygiena a technologie potravin, potravinářská technika, potravinářská legislativa,
- zemědělství – zemědělská produkce, výživa zvířat, chov zvířat, zoohygiena, etologie, rybářství, myslivost, včelařství, technologie potravin, analýza potravin, potravinářská technika,
- farmacie – farmakologie,
- biologie a ekologie – chemie, biologie, zoologie, botanika,
- ekonomika, management, marketing a právo - ekonomika, management, marketing a právo.